

1545

Nr.
van het arrest

Nr. *2006/3713*
van het repertorium

Nr. 1258 P 2005
van het parket-generaal

- URBANISATIE
- ADVIES HOGE RAAD
- H.D.D. OP
- 28 MAART 2007 OM
- 15 UUR
- *Kruispuntbank*
- *Ontvanger*

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen
12de kamer
recht doende in Correctionele Zaken,
verleent het volgende arrest:

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen

1. ,
beheerder,
geboren te , op
wonende te ,

beklaagde.

vertegenwoordigd door Mr. , advocaat bij
de balie van :

2. q.q. lasthebber ad hoc voor
 met zetel te
 ingeschreven in het handelsregister te
 onder nummer

beklaagde.

aanwezig

Beklaagd van:

Bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de Wet van 22 december 1970, de feiten sedert 25 maart 1977 strafbaar gesteld met de artikelen 42, 66, 68 en 72 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (DRO), en de feiten sedert 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij de artikelen 99, 101, 146, 149 en 160 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO),

op het onroerend goed, gelegen te
 , gekadastreerd als:

, met
 respectievelijke oppervlakten van 7 a 20 ca. 59 a
 90 ca, 32 a 00 ca, 22 a 49 ca en 10 a 81 ca,

eigendom van de , ingevolge akte van
 aankoop van 22 januari 1993 verleden voor notaris
 te

de eerste:

te tussen 1 maart 1996 en de datum
 van de dagvaarding:

handelingen, werken en wijzigingen, omschreven in artikel 99 of 101 van het voormelde Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (DORO), (voorheen artikel 44 van de Stedenbouwwet van 29 maart 1962 en artikel 42 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 (DRO),

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, voortgezet of in standgehouden te hebben,

en als eigenaar toegestaan of aanvaard te hebben dat de werken, handelingen of wijzigingen zoals voorzien in artikel 146, 1° en 2°, voortgezet of instandgehouden worden;

de tweede:

te _____ tussen 2 juli 1999 en de datum van de dagvaarding,

als eigenaar toegestaan of aanvaard te hebben dat de werken, handelingen of wijzigingen zoals voorzien in artikel 146, 1° en 2°, voortgezet of instandgehouden worden;

in casu:

Voormelde gronden te hebben gebruikt voor het plaatsen van een vaste inrichting, alsook verbouwingswerken en een reliëfwijziging te hebben doorgevoerd binnen de grenzen van een natuurgebied.

Een van oudsher bestaande hoeve, deels ingericht als afspanning, werd grondig gerestaureerd en verbouwd. Het achterliggende hoevegedeelte, gelegen evenwijdig met de voorliggende weg, werd zodanig verbouwd en gedeeltelijke heropgebouwd waarbij dit gedeelte werd geïncorporeerd bij de oorspronkelijke leef- en woonruimten.

De toegang tot deze ruimten wordt verzekerd via een deuropening die uitgebouwd is in de rechtergevel van het hoofdgebouw. Daartoe werd de destijds bestaande toegangsruimte volledig gesloopt en vervangen door een nieuwbouw, opgetrokken in recuperatiebaksteen. Verder werden diverse dakkapellen in de dakvlakken uitgebouwd.

En de aanleg van een artificiële tuin met de nodige reliëfwijzigingen.

overgeschreven Hypotheekbewaring

kosten 58,41 euro. De Bewaarder a.i. (get)

en inzake

DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR VAN DE PROVINCIE

afd. ROHM-
met burelen te

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door Mr. loco
Mr. beiden advocaat bij de
balie van

* * *

Gelet op het requisitorium van de Procureur-
generaal d.d. 13 december 2005, betekend aan
eerste en tweede beklaagde op 13 december 2005

waarbij hij hoger beroep aantekent tegen het
vonnis, op tegenspraak gewezen door 1 rechter
op 18 november 2005 door de correctionele
rechtbank van Tongeren, 14^e kamer, dewelke als
volgt heeft beslist:

...

In aansluiting aan de tussenvonnissen van 21
november 2003 en van 10 september 2004.

Stelt vast dat de dagvaarding voor deze
correctionele rechtbank werd overgeschreven in het
hypotheekkantoor van het gebied waar het onroerend
goed gelegen is (art. 161 al. 1 DORO).

Over de strafvordering

Voor eerste beklaagde

Verduidelijkt de telastlegging voor eerste
beklaagde dat zij de periode
betreft van vanaf het proces-verbaal van de
technische dienst van op
1 maart 1996 tot het bevel tot dagvaarding door de
procureur des Konings te Tongeren op 9 september
2003.

Verklaart de verduidelijkte telastlegging bewezen voor zover zij betreft:

handelingen, werken en wijzigingen, omschreven in artikel 99 of 101 van het voormelde Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening (= DORO), (voorheen artikel 44 van de Stedenbouwwet van 29 maart 1962 en artikel 42 van het Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996 = DRO), hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, voortgezet of in stand gehouden te hebben,

en als eigenaar toegestaan of aanvaard te hebben dat de werken, handelingen of wijzigingen zoals voorzien in artikel 146, 1° en 2°, voortgezet of instandgehouden worden;

in casu:

- voormelde gronden te hebben gebruikt voor het plaatsen van een vaste inrichting, alsook verbouwingen;

- een van oudsher bestaande hoeve, deels ingericht als afspanning, werd grondig gerestaureerd en verbouwd. Het achterliggende hoevegedeelte, gelegen evenwijdig met de voorliggende weg, werd zodanig verbouwd en gedeeltelijk heropgebouwd waarbij dit gedeelte werd geïncorporeerd bij de oorspronkelijke leef- en woonruimten;

- de toegang tot deze ruimten wordt verzekerd via een deuropening die uitgebouwd is in de rechtergevel van het hoofdgebouw. Daartoe werd de destijds bestaande toegangsruimte volledig gesloopt en vervangen door een nieuwbouw, opgetrokken in recuperatiebaksteen. Verder werden diverse dakkapellen in de dakvlakken uitgebouwd.

Verklaart de verduidelijkte telastlegging niet bewezen voor zover zij betreft:

- een reliëfwijziging te hebben doorgevoerd binnen de grenzen van een natuurgebied;

- de aanleg van een artificiële tuin met de nodige reliëfwijzigingen;

en spreekt hem hiervoor vrij.

Gelast voor eerste beklaagde
het bewezen onderdeel van de verduidelijkte

voor

telastlegging de opschorting van de uitspraak van de veroordeling gedurende een proeftermijn van een jaar.

Voor tweede beklaagde

Verduidelijkt de telastlegging voor tweede beklaagde dat zij de periode betreft vanaf de inwerkingtreding op 2 juli 1999 van de Wet van 22 juni 1999 betreffende de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de rechtspersoon tot het bevel tot dagvaarding op 9 september 2003.

Verklaart de verduidelijkte telastlegging voor zover zij betreft:

als eigenaar toegestaan of aanvaard te hebben dat de werken, handelingen of wijzigingen zoals voorzien in artikel 146, 1° en 2°, voortgezet of instandgehouden worden;

in casu:

- voormelde gronden te hebben gebruikt voor het plaatsen van een vaste inrichting, alsook verbouwwerken;
- een van oudsher bestaande hoeve, deels ingericht als afspanning, werd grondig gerestaureerd en verbouwd. Het achterliggende hoevedeelte, gelegen evenwijdig met de voorliggende weg, werd zodanig verbouwd en gedeeltelijk heropgebouwd waarbij dit gedeelte werd geïncorporeerd bij de oorspronkelijke leef- en woonruimten;
- de toegang tot deze ruimten wordt verzekerd via een deuropening die uitgebouwd is in de rechtergevel van het hoofdgebouw. Daartoe werd de destijds bestaande toegangsruimte volledig gesloopt en vervangen door een nieuwbouw, opgetrokken in recuperatiebaksteen. Verder werden diverse dakkapellen in de dakvlakken uitgebouwd.

Verklaart de verduidelijkte telastlegging niet bewezen voor zover zij betreft:

- een reliëfwijziging te hebben doorgevoerd binnen de grenzen van een natuurgebied;
- de aanleg van een artificiële tuin met de nodige reliëfwijzigingen;

en spreekt haar hiervoor vrij.

Veroordeelt tweede beklagde voor het bewezen onderdeel van de verduidelijkte telastlegging tot een geldboete van € 1.000,00 (duizend euro), verhoogd met 40 opdecimen en gebracht op € 5.000,00 (vijfduizend euro), zonder uitstel van de tenuitvoerlegging van deze straf.

Verplicht haar bovendien tot betaling van een bijdrage aan het Bijzonder fonds tot vergoeding van slachtoffer van opzettelijke gewelddaden van € 10,00 (tien euro), verhoogd met 45 opdecimen en aldus gebracht op € 55,00 (vijfenvijftig euro).

Over de herstellvordering

Stelt vast dat zij geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de herstellvordering onder: (c) het tenietdoen van de reliëfwijzigingen en van de tuinverhardingen.

Verklaart de herstellvordering onder:

(a) de betaling van een meerwaarde van € 425.028,32 (17.145.600 BEF) voor de verbouwing en de inrichting van de eerste verdieping van het hoofdgebouw boven het vroegere restaurant, deels gegrond.

Veroordeelt beide beklagden hoofdelijk om hiervoor een meerwaarde van € 25.000,00 (vijfentwintigduizend euro) te betalen.

Verklaart de herstellvorderingen onder:

(b) de afbraak van het verbouwde en herbouwde hoevegedeelte, op het plan van 12 juli 1993 aangeduid als berging voor hout en tuinmachines, terrasmeubilair en een gedeelte van de aanleunende stookruimte met technische installatie over een breedte van 4,50 meter,
onder: (d) de afbraak van alle metselwerk fungerend als omheining,
onder: (e) de verwijdering van de draadomheining en onder: (f) de afbraak van de inkomhal (die werd bekomen na de afbraak van de bestaande inkomhal), ongegrond.

Veroordeelt beide beklagden hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering en van de herstellvordering, waaronder de kosten van de kantmelding van de dagvaarding en van de kantmelding van dit vonnis, tot op heden vereffend op: € 110,28.

Veroordeelt beklagden tevens elk tot betaling van de forfaitaire kostenvergoeding van € 25,00 (vijfentwintig euro).

Herinnert eraan dat het beschikkende gedeelte van dit eindvonnis eveneens dient ingeschreven op de kant van de titel van verkrijging (art. 160 al. 2 DORO)

* * *

I. Procedure

De heer Voorzitter doet verslag.

Het Openbaar Ministerie wordt gehoord in zijn vorderingen.

De eiser tot herstel wordt gehoord in zijn middelen, ontwikkeld door Mr. lococo Mr. beiden advocaat bij de balie van

De beklaagde wordt gehoord in zijn middelen van verdediging ontwikkeld door Mr. advocaat bij de balie van

De beklaagde wordt gehoord in haar middelen van verdediging ontwikkeld door Mr. aangesteld als lasthebber ad hoc.

De neergelegde conclusies en stukken worden in het beraad betrokken.

Ontvankelijkheid van het hoger beroep door het Parket-Generaal bij dagvaarding d.d. 13.12.05

Het hoger beroep is ingesteld door het Parket-Generaal bij dagvaarding op grond van art. 205 SV. Er is geen hoger beroep van een der beklaagden noch van de stedenbouwkundige inspecteur die zich voor de eerste maal manifesteert in hoger beroep.

Er dient geen prejudiciële vraag te worden gesteld aan het Arbitragehof of art. 205 SV in strijd is met art. 10 en 11 van de Grondwet omdat er reeds over geoordeeld is in het arrest nr. 49/97 van 14 juli 1997 waarbij werd beslist dat er geen ongelijkheid bestaat tussen het Openbaar Ministerie en de beklaagde. Het is irrelevant of beklaagde geen beroep instelde omdat art. 205 SV geen voorwaarden stelt. Dit impliceert dat het Openbaar Ministerie te allen tijde en in alle gevallen (ook als beklaagde geen hoger beroep instelde) over deze langere termijn beschikt om

hoger beroep in te stellen weliswaar conform de rechtspleging zoals voorzien in art. 205 SV.

Het hoger beroep van het Openbaar Ministerie is derhalve ontvankelijk.

De omvang van dit beroep

Op grond van art. 149§2 DRO is om de herstellvordering aanhangig te maken voor de strafrechter niet vereist dat de stedenbouwkundige inspecteur als procespartij optreedt. De herstellvordering kan bij brief aan het parket uitgebracht worden.

Deze herstellvordering, weliswaar van burgerlijke aard, behoort tot de strafvordering en wordt derhalve door het Openbaar Ministerie uitgeoefend. Vanaf het ogenblik dat de stedenbouwkundige inspecteur een vordering tot herstel heeft ingesteld, is de strafrechter bevoegd over deze vordering uitspraak te doen, zelfs als er enkel hoger beroep is van het Openbaar Ministerie. Door het hoger beroep van het Openbaar Ministerie is de herstellvordering hangende voor het Hof. Hierdoor kan de eiser tot herstel, de stedenbouwkundige inspecteur, zich steeds in de debatten mengen, ook al werd er hoger beroep ingesteld door het Openbaar Ministerie op grond van art. 205 SV. De herstellvordering die tot de strafvordering behoort, beoogt immers het algemeen belang. Het is niet essentieel dat de stedenbouwkundige inspecteur pas later op de proppen komt. De vordering is immers reeds hangende door het beroep van het Openbaar Ministerie. Het is dus niet de stedenbouwkundige inspecteur die over een langere termijn lijkt te beschikken om hoger beroep in te stellen maar wel het Openbaar Ministerie die gebruik maakt van zijn wettelijke en niet discriminerende langere termijn op grond van art. 205 SV.

Derhalve acht het Hof het niet opportuun om een prejudiciële vraag te stellen aan het arbitragehof.

Ontvankelijkheid van het optreden als eiser tot herstel van de stedenbouwkundige inspecteur.

De stedenbouwkundige inspecteur manifesteert zich de eerste maal in hoger beroep.

De vordering tot herstel die het Openbaar Ministerie op verzoek van de stedenbouwkundige inspecteur in het strafgeding uitoefent, betreft de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur

zelf, die aldus het hem wettelijk opgedragen algemeen belang waarneemt. Op grond van dit algemeen belang kan de stedenbouwkundig inspecteur als eiser tot herstel zelfs voor de eerste maal in hoger beroep optreden, meer nog als eiser tot herstel kan hijzelf zelfstandig cassatieberoep instellen ook al heeft hij zich niet in de procedure ten gronde gemanifesteerd.

Derhalve is de tussenkomst van de stedenbouwkundige inspecteur ontvankelijk en dienen de besluiten niet uit de debatten geweerd.

Omschrijving van de feiten

Conform de vordering van het Openbaar Ministerie, dienen de feiten geactualiseerd te worden als volgt:

"... de feiten thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003 ...".

De feiten, op grond waarvan beklagden vervolgd worden, worden hierdoor niet gewijzigd en beklagden werden daarvan in kennis gesteld ter terechtzitting van dit Hof op 31 mei 2006 en zij hebben desbetreffend hun middelen van verdediging kunnen voordragen.

De eerste rechter is terecht overgegaan tot precisering van de datumbepaling hetgeen het Hof overneemt.

Motivering ten gronde

Op strafrechtelijk gebied

a. In hoofde van beklagde

Beklaagde is afgevaardigd bestuurder van de die eigenaar is van het onroerend goed.

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de

schuld van de beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals hiervoor geactualiseerd en gepreciseerd door de eerste rechter bewezen gebleven met name wat betreft:

- voormelde gronden te hebben gebruikt voor het plaatsen van een vaste inrichting, alsook verbouwingen te hebben doorgevoerd binnen de grenzen van een natuurgebied;
- een van oudsher bestaande hoeve, deels ingericht als afspanning, werd grondig gerestaureerd en verbouwd. Het achterliggende hoevedeelte, gelegen evenwijdig met de voorliggende weg, werd zodanig verbouwd en gedeeltelijk heropgebouwd dat dit gedeelte werd geïncorporeerd bij de oorspronkelijke leef- en woonruimten;
- de toegang tot deze ruimten wordt verzekerd via een deuropening die uitgebouwd is in de rechtergevel van het hoofdgebouw. Daartoe werd destijds een bestaande toegangsruimte volledig gesloopt en vervangen door een nieuwbouw opgetrokken in recuperatiebaksteen. Verder werden diverse dakkapellen in de dakvlakken uitgebouwd.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen.

De kwetsieuze bouwinbreuken werden gepleegd in ruimtelijk kwetsbaar gebied nl. natuurgebied volgens het gewestplan goedgekeurd bij K.B. van 1.09.1980 zodat overeenkomstig art. 146 DRO voor de instandhouding van deze constructies de strafsanctie nog steeds geldt.

Beklaagde Vetrugno betwist niet dat er verbouwingen werden uitgevoerd aan de oude hoeve zonder te beschikken over de vereiste vergunning; wel betwist hij dat er op het perceel reliëfwijzigingen zijn aangebracht.

Op 12 juli 2000 stelde de stedenbouwkundige inspecteur vast dat op het terrein achter de woonruimte een aanzet tot reliëfwijziging zou zijn doorgevoerd. Waarin deze reliëfwijziging dan bestond en over welke oppervlakte wordt niet nader verduidelijkt. De eerste rechter gaat ter plaatse op 23 juni 2004 waarbij de stedenbouwkundige inspecteur beweert dat het reliëf is gewijzigd omdat er genivelleerd is (zie proces-verbaal van vaststelling).

Terecht heeft de eerste rechter geoordeeld, nadat hij de visu zich heeft kunnen vergewissen van de toestand, dat het niet is bewezen dat er een

reliëfwijziging op het perceel is doorgevoerd (ook niet ingevolge nivellering) zodat dit onderdeel van de vordering niet bewezen is.

Wat betreft het aanleggen van een artificiële tuin met reliëfwijziging wordt door beklaagde niet betwist dat hij verhardingen in de tuin, zonder vergunning aangebracht, wederrechtelijk in stand heeft gehouden. Wat betreft de reliëfwijziging heeft de eerste rechter de visu vastgesteld dat er in de tuin geen reliëfwijzigingen werden aangebracht zodat dit niet bewezen is. Weliswaar heeft de eerste rechter terecht geoordeeld dat het aanleggen van een artificiële tuin door verhardingen in de tuin aan te brengen pas strafbaar is op grond van art. 99 §1 DRO vanaf 1 mei 2000, maar heeft hij ten onrechte beklaagde vrijgesproken voor dit onderdeel van de strafvordering over de hele periode, zodat dit onderdeel van de tenlastelegging slechts bewezen is vanaf 1 mei 2000.

Beklaagde heeft de feiten wetens en willens gepleegd en heeft gehandeld in opdracht en voor rekening van de vennootschap. Derhalve kan beklaagde Vetrugno samen met de verantwoordelijke rechtspersoon worden veroordeeld op grond van art. 5 SW.

Beklaagde wist, minstens behoorde te weten, dat voor die uitgevoerde werken een vergunning noodzakelijk was. Ten onrechte hield de eerste rechter bij de straftoemeting rekening met de goede trouw in hoofde van beklaagde. Immers in de loop van 1993 werd een bouwvergunning door beklaagde aangevraagd voor het uitbreiden van het toen bestaande restaurant doch dit werd geweigerd bij beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen op 18 oktober 1993 hetgeen ingevolge beroep van beklaagde werd bevestigd door de Bestendige Deputatie op 11 mei 1994. Beklaagde was dus zeer goed op de hoogte dat een vergunning noodzakelijk was. Derhalve is de brief van 25 februari 2000 van de afdeling Natuur (weliswaar niet toegevoegd aan de bundel) waarbij een natuurvergunning werd afgeleverd, geen bewijs van goede trouw in hoofde van beklaagde

Om deze reden gaat het Hof niet in op het verzoek van beklaagde om de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te bevelen.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde,
- zijn blanco strafregister,

- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van het niet respecteren van de regels inzake ruimtelijke ordening.

Daarom wordt de beklaagde bestraft met een geldboete van 200 euro te vermeerderen met de opdecimen, of een vervangende gevangenisstraf van 2 maanden.

De geldboete moet de beklaagde ervan weerhouden in de toekomst dergelijke laakbare handelingen te stellen en moeten hem leren de regels van de ruimtelijke ordening te respecteren.

De vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete

b. In hoofde van de tweede beklaagde de

Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de haar ten laste gelegde feiten zoals hiervoor geactualiseerd en gepreciseerd door de eerste rechter bewezen gebleven met name wat betreft:

- voormelde gronden te hebben gebruikt voor het plaatsen van een vaste inrichting, alsook verbouwingen te hebben doorgevoerd binnen de grenzen van een natuurgebied;
- een van oudsher bestaande hoeve, deels ingericht als afspanning, werd grondig gerestaureerd en verbouwd. Het achterliggende hoevegedeelte, gelegen evenwijdig met de voorliggende weg, werd zodanig verbouwd en gedeeltelijk heropgebouwd dat dit gedeelte werd geïncorporeerd bij de oorspronkelijke leef- en woonruimten;
- de toegang tot deze ruimten wordt verzekerd via een deuropening die uitgebouwd is in de rechtergevel van het hoofdgebouw. Daartoe werd destijds een bestaande toegangsruimte volledig gesloopt en vervangen door een nieuwbouw opgetrokken in recuperatiebaksteen. Verder werden diverse dakkapellen in de dakvlakken uitgebouwd.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het Hof wordt beaamd en overgenomen. De feiten werden wetens en willens gepleegd en kaderden binnen de verwezenlijking van het maatschappelijk doel van de vennootschap.

De reliëfwijziging op het perceel noch in de artificiële tuin acht het Hof om reden zoals hoger uiteengezet bewezen. Omtrent de aanleg van een artificiële tuin meer bepaald de instandhouding

van de verhardingen in de tuin (hetgeen niet wordt betwist) is dit onderdeel van de tenlastelegging slechts strafbaar vanaf 1 mei 2000 en heeft de eerste rechter ten onrechte beklaagde vrijgesproken voor dit onderdeel van de tenlastelegging. Immers vanaf 1 mei 2000 is dit onderdeel van de strafvordering in hoofde van wel bewezen.

Beklaagde als rechtspersoon, rekening houdend met de aard en de ernst van de feiten en de afwezigheid van eerdere veroordelingen, dient voor de feiten zoals geactualiseerd en gepreciseerd veroordeeld te worden tot 1.000 euro te vermeerderen met de opdecimen zoals bepaald door de eerste rechter.

c. Omtrent de herstellvordering

c.1. De wettelijkheid van het gewestplan goedgekeurd bij K.B. van 1.09.1980

Beklaagde betwist de wettelijkheid van het gewestplan. Op grond van art. 159 GW kan het Hof het gewestplan, dat eveneens een bestuurshandeling is, op haar externe en interne wettelijkheid toetsen.

Dit gewestplan is definitief en de daarin vastgelegde bestemming natuurgebied zoals aangegeven kwam op een wettige wijze tot stand. Beklaagde houdt nu voor dat gezien er op het perceel reeds meer dan 250 jaar een gebouw staat en op het ogenblik van het opstellen van het gewestplan zelf een restaurant werd in uitgbaat, de bestemming natuurgebied afwijkt van de feitelijke bestemming en derhalve een minimale verantwoording van deze bestemming in het gewestplan minstens in het administratief dossier op zijn plaats was.

Er wordt geen afbreuk gedaan aan deze wettigheid doordat er op het kwestieuze perceel reeds meer dan 250 jaar een gebouw staat. Immers niet de individuele aard van elk perceel op zich maar wel het groter geheel waarvan het individueel perceel deel uitmaakt, dient bekeken te worden. Uit het uittreksel van het gewestplan blijkt dat dit perceel gelegen is in een groter en al langer bestaand natuurgebied (sinds 1980 en de werken dateren van meer dan 15 jaar na het gewestplan) zodat de bestemming natuurgebied wel degelijk op een wettige wijze tot stand kwam.

c.2. De herstellvordering met betrekking tot de reliëfwijzigingen

Het Hof is niet bevoegd om kennis te nemen van het onderdeel van de herstellvordering dat betrekking heeft op de reliëfwijzigingen om reden dat beide beklagden hiervoor zijn vrijgesproken.

c.3. De herstellvordering met betrekking tot het metselwerk als omheining en de draadomheining

Het Hof is niet bevoegd voor dit onderdeel van de herstellvordering om reden dat zowel het metselwerk als omheining en de draadomheining niet het voorwerp uitmaken van de tenlastelegging.

c.4. De herstellvordering met betrekking tot de verbouwingwerken aan hoofd- en bijgebouwen en de artificiële tuin (verhardingen in de tuin)

Op 10.11.00 wordt door de stedenbouwkundige inspecteur een herstellvordering opgesteld waarbij enerzijds voor de verbouwingwerken op het eerste verdiep van het hoofdgebouw een meerwaarde wordt gevorderd, voor de andere verbouwingwerken (inkomhal en hoevegedeelte) de afbraak en het tenietdoen van de artificiële terreinverhardingen in de tuin.

Gezien enerzijds deze dualistische vordering en anderzijds ook de studie van weliswaar in opdracht van beklagde uitgevoerd, acht het Hof het opportuun deze herstellvordering - met uitzondering van de vordering met betrekking tot de reliëfwijzigingen en het metselwerk als omheining en de draadomheining - voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op grond van art. 198 bis DRO alvorens ten gronde te oordelen.

OM DIE REDENEN:

HET HOF:

Het arrest is op tegenspraak;

Recht doende met eenparigheid van stemmen;

Met toepassing van de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211, 211bis, 212 wetboek van strafvordering

- 1, 2, 3, 5, 7, 7bis, 38, 40, 41bis, 50 strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 99, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198, 198bis en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003
- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 4 van de wet van 26 juni 2000
- 36 van de wet van 7 februari 2003
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 58 van het K.B. van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het K.B. van 28 december 1950

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk;

Verklaart de tussenkomst van de stedenbouwkundige inspecteur ontvankelijk;

Actualiseert de feiten van de tenlastelegging zoals hiervoor vermeld (pagina 10);

Op strafgebied:

Bevestigt het bestreden vonnis in zoverre

- de tenlasteleggingen werden gepreciseerd
- beklaagden werden vrijgesproken voor doorvoeren van een reliëfwijziging binnen de grenzen van een natuurgebied en de reliëfwijzigingen in de tuin
- beklaagden schuldig werden verklaard aan
 - "- voormelde gronden te hebben gebruikt voor het plaatsen van een vaste inrichting, alsook verbouwingswerken te hebben doorgevoerd binnen de grenzen van een natuurgebied;
 - een van oudsher bestaande hoeve, deels ingericht als afspanning, werd grondig gerestaureerd en verbouwd. Het achterliggende

hoevegedeelte, gelegen evenwijdig met de voorliggende weg, werd zodanig verbouwd en gedeeltelijk heropgebouwd dat dit gedeelte werd geïncorporeerd bij de oorspronkelijke leef- en woonruimten;

- de toegang tot deze ruimten wordt verzekerd via een deuropening die uitgebouwd is in de rechtergevel van het hoofdgebouw. Daartoe werd de destijds bestaande toegangsruimte volledig gesloopt en vervangen door een nieuwbouw, opgetrokken in recuperatiebaksteen. Verder werden diverse dakkapellen in de dakvlakken uitgebouwd."

Wijzigt het bestreden vonnis voor het overige;

Zegt voor recht dat het aanleggen van een artificiële tuin door verhardingen aan te brengen strafbaar is vanaf 1 mei 2000;

Verklaart beklaagden schuldig aan het aanleggen van een artificiële tuin door verhardingen aan te brengen voor de periode vanaf 1 mei 2000 tot 9 september 2003;

Veroordeelt eerste beklaagde voor de thans nog weerhouden en bewezen verklaarde feiten, zoals geactualiseerd en gepreciseerd, tot een geldboete van TWEEHONDERD EURO te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op DUIZEND EURO of een vervangende gevangenisstraf van TWEE MAANDEN;

Veroordeelt tweede beklaagde voor de thans nog weerhouden en bewezen verklaarde feiten, zoals geactualiseerd en gepreciseerd, tot een geldboete van DUIZEND EURO te vermeerderen met 40 opdecimen en alzo gebracht op VIJFDUIZEND EURO;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2002, doch niet na 1 maart 2004;

Verplicht elke beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 45 opdecimen en alzo gebracht op HONDERD ZEVENENDERTIG EURO en VIJFTIG CENT;

Legt aan elke veroordeelde een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO;

De herstellvordering:

Het Hof verklaart zich niet bevoegd om kennis te nemen van het onderdeel van de herstellvordering met betrekking tot de reliëfwijzigingen gelet op de vrijspraak alsook het onderdeel van de herstellvordering wat betreft het metselwerk als omheining en de draadomheining;

Alvorens recht te doen over de grond van de herstellvordering wat betreft de andere onderdelen, legt het Hof op grond van art. 198 bis DRO deze herstellvordering voor eensluidend advies voor aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid en beveelt een heropening der debatten op de terechtzitting van woensdag 28 maart 2007 om 15 uur;

De kosten:

Veroordeelt beklaagden solidair tot de kosten van beide aanleggen gerezen op de strafvordering, deze voorgeschoten door de openbare partij begroot op 165,81 euro, al deze kosten ondeelbaar veroorzaakt zijnde door de thans nog weerhouden feiten;

Houdt de beslissing over de kosten met betrekking tot de herstellvordering aan.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzing van de TWALFDE kamer van het HOF
VAN BEROEP te ANTWERPEN op
ZEVENENTWINTIG SEPTEMBER TWEEDUIZEND EN ZES

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Advocaat-generaal

Griffier